

Lehen hegaldia

Emmak zortzi urte zituen eta beti begiratzen zituen txoriak zeruan zehar hegan egiten zuten bitartean. Maite zuen hegoak irekitzen eta ahaleginik gabe aireratzen ikustea. Egun batean esan zuen:

“Nik ere hegan egiten ikasi nahi dut”.

Aitak irribarre egin eta azaldu zion jendeak ez duela hegorik, baina txori bat bezala sentitzeko beste modu batzuk daudela. Beraz, larunbat batean elkarrekin joan ziren hegaldi klub txiki baten aireratzeko gunera.

Han, irakasle atsegin batek parapente hori eta urdin bat erakutsi zien. “Hauek ez dira txorien hegoak, baina airearekin puzten direnean, hegan egin dezakete”, esan zuen.

Emmaren begiak zabaldu egin ziren. Pixka bat beldurtuta zegoen, baina baita oso hunkituta ere. Irakasleak kaskoa jarri zion eta pausoz pauso azaldu zion zer egin behar zuen: gogor korrika egin, konfiantza izan eta haizeari eramaten uztea.

Une hori iritsi zenean, Emmak bihotza oso azkar taupaka sentitu zuen. Bere indar guztiarekin korrika egin zuen, parapentea airez betetzen sentitu zuen, eta bat-batean… bere oinek ez zuten lurra

ukitzen!

—Hegan ari naiz! —oihu egin zuen, haizeak belarrietan txistu egiten zion bitartean.

Goitik, etxe txikiak, zelai berdeak eta baita zilarrezko distira zuen ibaia ere ikusi zituen. Libre eta ausart sentitu zen. Lurreratu zenean, denek txalotu zuten.

Aitak harro esan zion:
—Hegan egiten ikasi duzu, Emma. Baina ez parapentearekin bakarrik. Ikasi duzu beldur garenean, aurrerapauso bat eman eta konfiantza badugu, gauza zoragarriak aurki ditzakegula.

Egun hartan, Emmak ulertu zuen hegan egiteak ez zuela hegoak izatea esan nahi, baizik eta ezinezkoa dirudiena egitera ausartzea.